

Vi havde en meget livlig debat tidligere i dag, inden Venstres korps af medhjælpende ordførere blev sendt på forlænget frokostpause.

I den forbindelse blev der rejst en lang række spørgsmål, som de pågældende altså ikke er interesseret i at høre svarene på. Men jeg håber, at hr. Schmidt vil formidle svarene, ligesom fru Henriette Kjær – som vist heller ikke er her – vil formidle det videre til sit korps af medhjælpende ordførere.

Jeg vil først sige, at jeg synes, det her var en nyttig debat for Folketinget, for det gav os i regeringen lejlighed til at give en opdatering i forhold til de mange debatter, vi har haft tidligere, hvor jeg både i Miljøudvalget og i Folketingets Europaudvalg har gjort danske synspunkter gældende i forbindelse med miljøindpasning i udvidelsesforhandlingerne med Central- og Østeuropa.

Der er intet nyt i dette. Det er noget, Kommissionen har arbejdet med i mange år i et i øvrigt tæt samarbejde med medlemslandene. Det er noget, Danmark har rejst. Der er ikke noget overraskende i nogle af de synspunkter, der har været fremført i dag, og slet ikke i det forslag til vedtagelse, som jeg kommer tilbage til om et øjeblik. Alt dette er kendt stof, som har været gennemtygget i Folketinget, har været drøftet indgående med de politiske partier. Det nye er, at man pludselig nu, måske af indenrigspolitiske grunde, vil lave dette, som hidtil har været et klart samarbejdsområde, til et konfrontationsområde.

Flere af ordførerne var inde på, at dette at stille miljøkrav, yde miljøbistand, inddrage ansøgerlandene aktivt, var udtryk for – jeg tror, jeg citerer korrekt – en bedrevidende herremandsmentalitet.

Jeg er nødt til at sige, at det billede ligger så langt fra virkeligheden, som man næsten kan forestille sig. Når man deltager i møder med de central- og østeuropæiske kollegaer, er det største problem, man har som dansker, at man undertiden bliver flov over, hvor mange pæne ord der bliver sagt om os og vores indsats. Man bliver næsten flov over det. Og der er en helt, helt anden atmosfære af fællesskab, erkendelse af fælles problemer, ønsker om at gøre udvidelsesprocessen til en positiv proces til gavn for miljøet end det, der afspejles i ordførernes indlæg her i dag.

Glem ikke, at udvidelsesforhandlingerne er Centraleuropas enestående chance for at løfte dets miljø. Hvordan er det gået andre steder end

i ansøgerlandene, efter at de kommunistiske diktaturer er ophørt med hensyn til miljøet? Ja, der er man gået fra en situation, som var alvorlig, til en situation, der i dag er katastrofal.

Ser vi på situationen i Ukraine, ser vi på situationen i Georgien; i alle de centralasiatiske republikker og i Rusland, så er situationen grotesk forværret i forhold til, hvad forholdene var under kommunismen. Der er altså ingen sikkerhed for, at det, at man afskaffer et kommunistisk diktatur – som jeg selvfølgelig er varm tilhænger af at man får afskaffet så hurtigt som muligt – automatisk fører til forbedret miljø. Tværtimod er det gået den modsatte vej.

Et af formålene i den danske miljøbistand er, at vi nu ikke danner nye skel i Europa mellem dem, der bliver medlem af EU, altså de tidligere kommunistiske lande, der bliver medlem af EU, og så dem, der står udenfor. Det er et af vores vigtigste formål overhovedet.

Men det, der er chancen for de centraleuropæiske lande, er deres mulighed for at komme med i EU. Derved får de adgang til støtte, men derved bliver de også underkastet et pres, som er godt for deres befolkninger og godt for dem selv. Det er i hvert fald, hvad de selv siger omkring processen.

Jeg tror, der er mange misforståelser omkring det her, og derfor er det udmærket, at vi får diskussionen, men jeg synes, at hvis vi mener det samme og har den samme positive indgang til det her, skal vi lade polemikken hvile.

Det er klart, hvis vi mener noget forskelligt, så er det også et nyttigt resultat af forhandlingerne. Hvis man mener, at ansøgerlandene skal have så lange overgangsordninger, som de selv ønsker det, så skal man sige det, for så er vi ovre i en reel uenighed os imellem. Jeg mener, det ville være dårligt for de pågældende lande, for deres muligheder, men det ville også være dårligt for Danmark. Meget af den forurening, der foregår i disse lande, påvirker selvfølgelig os.

Dertil er det naturligvis også en belastning for danske virksomheder, hvis man permanent eller i hvert fald i årtier frem må acceptere lande med langt lavere miljøstandarder og med det resultat, at virksomheder i stedet for at forbedre deres miljø i Danmark flytter til de pågældende lande for at slippe for miljøkravene med det resultat, at man eksporterer job ud af Danmark.

Det er i total modstrid med danske interesser både på forureningsfronten og med hensyn til arbejdspladser ikke at ville følge denne positive